

Ulemper i saa Henseende. Jeg har i det mindste ikke kendt saadanne Ulemper, naagtet jeg har sendt ikke saa saa Kreaturer til England. I det hele kan man sige, at Engländerne havde i alt Fald den Gang, da vi udførte levende Kreaturer, det Syn, at naar blot Rødet var fedt, gjorde det ikke noget, om der var nogen Tuberkulose, og jeg kender ikke et eneste Tilfælde, hvori en Affender har faaet Kreaturer tilbage paa Grund af noget saadant, den Gang, da vi udførte levende Kreaturer. Heller ikke ved jeg, at Kommissionærerne eller Landmændene betalte nogen som helst Assurancepræmie den Gang. En anden Sag er Forholdet til Tyskland, idet Tyskere ere mere strenge i deres Bestemmelser, og der have Kommissionærerne for flere Aar tilbage oprettet en Assuranceforening, hvor vedkommende Affendere i det mindste den største Part af dem, betalte en bestemt Præmie, for Tiden 10 Reichsmark, for at være garanterede, og det er en Selvfølge, at hvem der ikke sender mange Kreaturer, staar sig godt derved. Jeg har set med mine egne Øjne, at en Tyr og en Stud, som have kostet mellem 500 og 600 Rmk. Stykket, være aldeles ubrugelige til Menneskesføde, og den vedkommende Affender vilde have tabt hjer en Skilling, naar han ikke havde haft denne Assurance. Men hvorledes stiller det sig med Kreaturerne, naar vi sende dem til Slagtning i en Havn? Lad os antage, at det kun er en mindre Part af Kreaturet, der er ubrugeligt, hvorledes vil det da gaa med et saadant Dyr, hvoraf en større eller mindre Del ikke er brugelig til Menneskesføde, og som er affendt til en Udførselshavn f. Eks. til Esbjerg? Hvorledes har vedkommende Affender at forholde sig med Resten af dette Kreatur? Han kan ganske vist ikke saa Lov til at sende det til England, men maa disponere over det paa anden Maade, og enhver, der ved, hvilken Risiko der er forbundet ved at have Afhætning af fersk Rødt, vil vide, at det vil være ikke saa ganske lidt Ulempe et saadant Tilfælde kan forvolde i alt Fald for den enkelte Mand. Lad os nu sige, at vedkommende Landmænd kunne oprette en Assuranceforening. Det kan være meget rigtig, og Udvalget har da ogsaa, som den ærede Ordfører ophøjste, stærkt beflægtiget sig med dette Spørgsmaal og henledet Opmærksomheden hos Fællesforeningen i Sjælland paa denne Sag, og efter en Samtale, jeg havde foreledet med dens Konsulent, har den ogsaa henbendt sig i saa Henseende til et tidligere Selskab i Esbjerg, om at oprette en saadan Assuranceforening. Men denne Konsulent udtalte, at efter de Oplysninger, man hidtil havde faaet, vilde det

være forbundet med meget store Vanffeligheder at saa en saadan Assuranceforening oprettet, idet det var et meget lille Procentantal Kreaturer, der blev slagtet; efter de Oplysninger, der være erhvervede, slagtedes i Djeblisset ikke over 8 pCt. af Landets samlede Udførsel og sendtes til England, og af de Folk, som sende denne lille Procent, ville i alt Fald de større Eksportører selv være deres Assurandører, og altsaa naar de ikke være tvungne til det, ikke lade deres Kreaturer assurere. Det medfører altsaa, at det er meget vanffeligt at oprette en Forening paa en saa lille Basis, og det medfører tillige, at den enkelte Mand, som kunde have Øyst til at eksportere sine egne Kreaturer, i Virkeligheden bliver tvunget til at opgibe det, fordi han ikke kan være tjent med at paatage sig den større eller mindre Risiko, som der er ved at sende dem til Slagterierne. Han bliver da aldeles afflaaren fra at gaa den Vej og maa sælge til de større Eksportører til den ene eller den anden Side. Dernæst er der en Ting, som jeg for min Part ikke er uden Engstelse for over for Slagtningsspørgsmaalet, det er nemlig Dyrslægetilsynet. Det er en bekendt Sag, i alt Fald er det en bekendt Sag i Sjælland, at det Dyrslægetilsyn, som fandt Sted med levende Kreaturer, var man paa visse Steder ikke saa overordentlig glad ved. Og det kan ikke negtes, at naar jeg staar over for det Spørgsmaal, om jeg skal overlade til Dyrslægen at bestemme, hvorvidt et Dyr er sgt, og hvorledes det skal behandles, samt hvorvidt det maa affendes og saa fremdeles, er det en ikke lille Magt og Myndighed, der lægges i en saadan Dyrslæges Haand. Og er der nogen Garanti for, at en saadan Undersøgelse er retfærdig, at den er sagtyndig, selv om den udføres af en Dyrslæge; ere Dyrslægerne specielt sagtyndige paa disse Omraader? Ja, derom skal jeg ikke sige og tør jeg ikke sige noget bestemt; men jeg kan sige saa meget, at hvis Tilsynet ikke bliver mere retfærdigt og ensartet, end det har været ved Udførselen af levende Kreaturer, vil jeg meget beklage, at Landmændene skulle undergives en saadan Dyrslæges Magt og Vold. Jeg skal for Resten ikke tilbageholde den Bemærkning, at det er noget, som hver eneste Landmand i Sjælland, som har sendt Kreaturer til Esbjerg, ved, hvilke urimelige Tab, der er forarsaget Landmændene ved det uhyre strenge Tilsyn, som er blevet ført i Esbjerg af en bekendt Dyrslæge. Jeg ved vel, at derimod vil blive indvendt af Ministeren, at det er hans Pligt, og det billiger jeg for Resten fuldstændig, at Ministeren forsvarer sine